

NORGES HØYESTERETT

D O M

avsagt 26. november 2024 av Høyesterett i avdeling med

dommer Wilhelm Matheson
dommer Ingvald Falch
dommer Borgar Høgetveit Berg
dommer Knut Erik Sæther
dommer Thom Arne Hellerslia

HR-2024-2167-A, (sak nr. 24-061646STR-HRET og sak nr. 24-061530STR-HRET)
Anke over Borgarting lagmannsretts dom 3. januar 2024

A (advokat Ulf Martin Veel Larsen)

B (advokat Mette Yvonne Larsen)

mot

Påtalemyndigheten (riksadvokatfullmektig Johannes Næss)

S T E M M E G I V N I N G

(1) Dommer **Falch:**

Sakens spørsmål og bakgrunn

- (2) Saken gjelder to forelegg for ikke å etterkomme politiets pålegg om å forlate resepsjonen i et departement. Spørsmålet er om straffen krenker retten til å delta i fredelige demonstrasjoner.
- (3) A fikk 30. november 2021 forelegg for, i post II c, overtredelse av politiloven § 30 nr. 1, jf. § 5. Grunnlaget var at hun 23. august 2021 unnlot å etterkomme politiets pålegg om å forlate Olje- og energidepartementets eiendom i Oslo sentrum.
- (4) Forelegget omfattet også deltakelse i tre andre demonstrasjoner, henholdsvis 21. september 2020, 3. mai 2021 og 27. august 2021, hvor hun på forskjellige steder i Oslo hadde lenket seg sammen med andre og hindret trafikken. For disse handlingene gjaldt forelegget også overtredelse av straffeloven § 181 – ordensforstyrrelse. Boten er satt til 28 000 kroner.
- (5) A vedtok ikke forelegget, og Oslo tingrett avsa 14. oktober 2022 dom med denne domsslutningen:
- «1. A, født 00.00.1999, dømmes for overtredelse av straffeloven § 181 første ledd (tre tilfeller) og politiloven § 30 nr. 1 jf. § 5 (fire tilfeller), sammenholdt med straffeloven § 79 første ledd bokstav a, til å betale en bot på 34 000 kroner, subsidiært fengsel i 40 dager.
- Ved soning av fengselsstraffen kommer varetekt til fradrag med 6 dager i den subsidiære fengselsstraffen, jf. straffeloven § 83.
2. A idømmes ikke saksomkostninger.»
- (6) A anket domfellelsen for tiltalens post II c – unnlatelsen av å rette seg etter politiets pålegg i departementets lokale. Anken omfattet bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet.
- (7) A og B fikk 19. oktober 2022 forelegg for overtredelse av politiloven § 30 nr. 1, jf. § 5. Grunnlaget var at de 20. september 2022 unnlot å etterkomme politiets pålegg om å forlate resepsjonen i Olje- og energidepartementet i Oslo sentrum. For As del er boten, sett i sammenheng med dommen i Oslo tingrett, satt til 2 000 kroner. For Bs del er boten satt til 8 000 kroner.
- (8) Verken A eller B vedtok forelegget. Oslo tingrett frifant dem begge i dom 18. april 2023.
- (9) Påtalemyndigheten anket frifinnelsen til lagmannsretten. Anken omfattet bevisbedømmelsen.
- (10) Borgarting lagmannsrett forente ankene til felles behandling og avsa 3. januar 2024 dom med denne domsslutningen:

- «1. A, født 00.00.1999, dømmes for overtredelse av politiloven § 30 nr. 1, jf. § 5 (to tilfeller), og de forhold som ble avgjort ved Oslo tingretts dom 14. oktober 2022, sammenholdt med straffeloven § 79 første ledd bokstav a, til å betale en bot på 36 400 – trettisekstusenfirehundre – kroner, subsidiært fengsel i 44 – førtifire – dager.

Ved soning av fengselsstraffen kommer varetekt til fradrag med 8 – åtte – dager i den subsidiære fengselsstraffen, jf. straffeloven § 83.

2. B, født 00.00.1997, dømmes for overtredelse av politiloven § 5, jf. § 30 nr. 1, til å betale en bot på 9 600 – nitusensekshundre – kroner, subsidiært fengsel i 9 – ni – dager.»

- (11) A og B har anket til Høyesterett. Anken gjelder lovanvendelsen under skyldspørsmålet for de tilfellene de ble dømt for i lagmannsretten. De har påstått frifinnelse.
- (12) Påtalemyndigheten har påstått ankene forkastet.

Mitt syn på saken

Hendelsesforløpene

- (13) De to forholdene som Høyesterett nå behandler, har det til felles at de oppsto under markeringer og demonstrasjoner i regi av klima- og miljøbevegelsen Extinction Rebellion i og utenfor Olje- og energidepartementets resepsjonslokaler i Oslo sentrum. I begge tilfellene demonstrerte bevegelsen mot norsk klima- og miljøpolitikk.
- (14) Basert på lagmannsrettens beskrivelse var hendelsesforløpet under *demonstrasjonen 20. september 2022* – hvor både A og B deltok – i korte trekk dette:
- (15) B hadde før demonstrasjonen vært i kontakt med politiet og varslet at det ville bli gjennomført aksjoner den dagen. Han hadde imidlertid ikke varslet nærmere om tid og sted.
- (16) Klokken 11.40 gikk A og B inn i departementets resepsjon sammen med tre andre demonstranter. De forklarte resepsjonisten at de skulle gjennomføre en demonstrasjon i form av en «sit down» og hadde med seg bannere som ble rullet ut på gulvet og hengt opp på en vegg.
- (17) Demonstrasjonen foregikk i fredelige former, og det er ifølge lagmannsretten «ingen holdepunkter for annet enn at demonstrantene fremstod på en høflig måte». De var ikke unødvendig forstyrrende og vasket og ryddet opp etter seg da aksjonen ble avsluttet.
- (18) Klokken 15.45 fikk demonstrantene pålegg av politiet om å fjerne seg senest klokken 16.25. Bakgrunnen var at resepsjonen skulle stenge klokken 16.30. Politiet sa at de sto fritt til å fortsette demonstrasjonen på utsiden.
- (19) Et par minutter før klokken 16.25 satte A, B og én annen demonstrant seg foran slagdøren som ble brukt til inn- og utpassering. De smurte lim i hendene, dannet en lenke og limte en hånd til veggen på hver side av inngangen. I motsetning til tidligere, skapte dette enkelte

sikkerhetsmessige utfordringer. Men Departementenes sikkerhets- og serviceorganisasjon (DSS) åpnet rundellen hvor utpassering kunne skje, og lagmannsretten kom til at limingen «neppe skapte noen reell risiko» ved en mulig evakuering.

- (20) Da fristen i pålegget utløp klokken 16.25 uten at demonstrantene hadde forlatt lokalet, besluttet politiet å pågripe dem. De ble båret ut i en ventende politibil, kjørt til sentralarresten og satt på hver sin fengselscelle ca. klokken 17.30. I samsvar med de siktedes forklaringer har lagmannsretten bygget på at demonstrantene ble behandlet respektfullt, og at det var god tone mellom dem og politiet. De ble løslatt senere samme kveld. A var frihetsberøvet i 4 timer og 2 minutter og B i 3 timer og 37 minutter.
- (21) Når det gjelder *demonstrasjonen 23. august 2021* – som A deltok i – har lagmannsretten fremhevet at den hadde et større omfang. Her pågrep politiet 16 demonstranter inne i resepsjonen og 3 utenfor. Demonstrasjonen var en del av en aksjonsuke, hvor Extinction Rebellion gjennomførte flere aksjoner, blant dem en samtidig veiblokade et annet sted i Oslo. Demonstrasjonen i departementet var ikke særskilt varslet til politiet.
- (22) Klokken 11.37 gikk demonstrantene inn i resepsjonen, og klokken 17.12 ga politiet dem pålegg om å forlate lokalet innen klokken 17.25. A ble pågrepet klokken 17.30, kjørt til sentralarresten og satt på celle ca. to timer senere. Hun ble løslatt senere samme kveld. A var frihetsberøvet i 5 timer og 5 minutter.

Forsamlings- og demonstrasjonsfriheten

- (23) Det er ikke bestridt, og heller ikke tvilsomt, at A – begge gangene – og B brøt plikten i politiloven § 5 til å rette seg etter politiets pålegg. Pliktbruddene var forsettlig og er derfor straffbare etter § 30 nr. 1.
- (24) Spørsmålet er om de siktede likevel ikke kan straffes fordi bøtene er ulovlige inngrep i deres rett til å delta i fredelige forsamlinger og demonstrasjoner. Denne retten følger av Grunnloven § 101 andre ledd, Den europeiske menneskerettskonvensjonen (EMK) artikkel 11 og FN-konvensjonen om sivile og politiske rettigheter (SP) artikkel 21. De går alle foran politilovens regler.
- (25) Det er ikke bestridt, og heller ikke tvilsomt, at demonstrasjonene de siktede deltok i, var fredelige. Både politiets pålegg om å forlate resepsjonen, pågripelsene, frihetsberøvelsene og foreleggene var derfor inngrep i deres rett til å delta i fredelige forsamlinger og demonstrasjoner.
- (26) Denne retten er imidlertid ikke absolutt. Inngrep kan gjøres ved lov for blant annet å sikre offentlig trygghet, og for å forebygge uorden eller kriminalitet. De nevnte reglene i politiloven oppfyller disse vilkårene. Men for at inngrep skal kunne skje, må de dessuten være nødvendige i et demokratisk samfunn. Dette vilkåret legger opp til en *forholdsmessighetsvurdering*. Myndighetene kan bare gripe inn mot fredelige demonstrasjoner i den utstrekning inngrepet står i et rimelig forhold til de legitime målene som søkes oppnådd.
- (27) Høyesterett har i HR-2022-981-A XR 1 og HR-2023-604-A XR 2 redegjort for hvordan denne vurderingen skal gjøres. Begge gjaldt demonstrasjoner i regi av Extinction Rebellion

(XR). I XR 1-dommen ble to demonstranter som deltok i en trafikkblokade, straffet med bøter for ordensforstyrrelser og brudd på de nevnte reglene i politiloven.

- (28) I XR 2-dommen ble demonstranten frifunnet. Hun hadde deltatt i en demonstrasjon i en departementsresepsjon uten å etterkomme politiets pålegg om å fjerne seg. Bøtestraffen var uforholdsmessig sett i lys av at demonstranten hadde vært utsatt for en uhjemlet pågripelse og frihetsberøvelse. Det var da ikke nødvendig å ta stilling til om hun kunne vært bøtelagt dersom politiet bare hadde utsatt henne for en kortere lovlig innbringelse, se avsnitt 76.
- (29) I dette ligger at det må skje en bedømmelse av myndighetenes *samlete tiltak* – før, under og etter demonstrasjonen – for å kunne avgjøre om det er forholdsmessig å ilegge bøtestraff, se også XR 2-dommen avsnitt 35 med henvisning til XR 1-dommen avsnitt 24. Da har det betydning hvis myndighetene har gjort uhjemlete enkeltinngrep i forsamlings- og demonstrasjonsfriheten.
- (30) Det nærmere innholdet i vurderingen av om inngrepene står i et rimelig forhold til de målene som søkes oppnådd, er trukket opp med utgangspunkt i Den europeiske menneskerettsdomstols (EMDs) storkammerdom 15. oktober 2015 *Kudrevičius med flere mot Litauen*. Hva særskilt gjelder spørsmålet om en demonstrant kan ilegges straffesanksjoner, står det i avsnitt 146:

«The nature and severity of the penalties imposed are also factors to be taken into account when assessing the proportionality of an interference in relation to the aim pursued ... Where the sanctions imposed on the demonstrators are criminal in nature, they require particular justification ... A peaceful demonstration should not, in principle, be rendered subject to the threat of a criminal sanction ..., and notably to deprivation of liberty ... Thus, the Court must examine with particular scrutiny the cases where sanctions imposed by the national authorities for non-violent conduct involve a prison sentence ...»

- (31) Utgangspunktet er derfor at en fredelig demonstrasjon i prinsippet ikke bør utsettes for noen trussel om straffesanksjoner. Slik reaksjon krever en særskilt begrunnelse («particular justification»).
- (32) På denne bakgrunn vil jeg først bedømme isolert de inngrepene politiet skritt for skritt gjorde mot de siktede. Deretter tar jeg ved en samlet bedømmelse stilling til om det her er grunnlag for straffereaksjon.

Politiets pålegg

- (33) De siktede har ikke bestridt at politiet lovlig kunne pålegge dem å fjerne seg fra resepsjonsområdet. Jeg er enig i at påleggene lovlig kunne gis etter politiloven § 7 nr. 1, og at de ikke var i strid med verken Grunnloven § 101 andre ledd, EMK artikkel 11 eller SP artikkel 21.
- (34) Her nevner jeg kort at da påleggene ble gitt, hadde demonstrantene allerede i mange timer fått uttrykke sine budskap i resepsjonen, selv om aksjonene ikke var varslet slik politiloven § 11 krever. Videre fikk de siktede begge gangene en romslig frist til å fjerne seg. Ved demonstrasjonen 20. september 2022 meddelte politiet dessuten at de kunne fortsette

demonstrasjonen på utsiden. Endelig hadde tidspunktet påleggene ble gitt på, sammenheng med at resepsjonen skulle stenge for dagen.

Pågrepelsene og frihetsberøvelsene

Innholdet i straffeprosessloven § 173 første ledd

- (35) Politiets pågrepelse av de siktede var begge gangene hjemlet i straffeprosessloven § 173 første ledd:
- «Den som treffes på fersk gjerning og ikke avstår fra den straffbare virksomhet, kan pågripes uten hensyn til størrelsen av straffen.»
- (36) A anfører at hjemmelen ikke kan brukes ved overtredelse av politiloven, som i § 8 har en egen regel om innbringelse i inntil 4 timer. Dette er jeg ikke enig i.
- (37) Ordlyden i § 173 første ledd gir ingen holdepunkter for en slik begrensning, og forarbeidene til politiloven § 8s forgjenger indikerer tvert om at § 173 kan brukes som et alternativ til politiloven § 8, se Ot.prp. nr. 31 (1970–1971) side 19. Valget av hjemmel vil bero på hva formålet med inngrepet er, se Ot.prp. nr. 22 (1994–1995) side 19, noe domstolene ikke overprøver. For domstolene er spørsmålet om den regelen som er valgt, hjemler det konkrete inngrepet.
- (38) A og B anfører videre at § 173 første ledd ikke rekker lenger enn til å bringe den straffbare handlingen til opphør. Det var med andre ord ikke hjemmel til mer enn å bære de siktede ut på fortauet, hvor de lovlig kunne fortsette demonstrasjonen.
- (39) Formålet med en pågrepelse etter § 173 første ledd er «å bringe den lovstridige atferd til opphør», se Johs. Andenæs og Tor-Geir Myhrer, *Norsk straffeprosess*, 4. utgave, 2009 side 292. Regelen må også leses innenfor rammene av EMK artikkel 5 nr. 1 bokstav b, som tillater frihetsberøvelse hjemlet i lov for å sikre oppfyllelsen av lovpålagte plikter. Dette omfatter plikter pålagt av politiet, når pålegget har hjemmel i loven.
- (40) Utgangspunktet må derfor være at grunnlaget for pågripelsen opphører når lovbruddet opphører. Her viser jeg også til Jon Fridrik Kjølbro, *Den Europæiske Menneskerettighedskonvention – for praktikere*, 6. utgave, 2023 side 441, med henvisning til EMDs praksis.
- (41) Men samtidig må det tas i betraktning at § 173 første ledd er en hjemmel til bruk av makt i akutte situasjoner, hvor politiet i operativ tjeneste må handle raskt, ofte i en innledende fase av en straffesak. Dette innebærer etter min mening at politiet ikke alltid er forpliktet til å sette personen fri straks den straffbare handlingen er opphørt. I slike akutte situasjoner som det her er tale om, må politiet ha anledning til å holde personen pågrepet frem til situasjonen er avklart, og eventuelt også frem til visse innledende etterforskningssteg er tatt.
- (42) Slik jeg ser det, begrenses derfor *pågripelsens lengde* først og fremst av kravene til nødvendighet og forholdsmessighet i straffeprosessloven § 170 a og EMK artikkel 5 nr. 1 bokstav b. Dette innebærer at politiet fortløpende må vurdere hva

som konkret kan oppnås med en videre pågrepelse, for så å veie dette mot konsekvensene for den pågrepne.

- (43) Hensynet til personen selv styrkes når den straffbare handlingen er opphørt. Skal pågripelsen deretter opprettholdes, må den vurderes i lys av de etterforskningshensyn, se straffeprosessloven § 226, som da gjør seg gjeldende. En konkret gjentakelsesfare kan for eksempel begrunne en videre pågrepelse. Det samme kan et eventuelt behov for å sikre personalia og bevis. Også rent praktiske og politioperative hensyn må etter omstendighetene kunne tillegges vekt, se XR 1-dommen avsnitt 42.
- (44) Det som derimot ikke kan vektlegges, er hensynet til en effektiv håndhevelse av – i betydningen reaksjon på – lovbruddet. Det pønale hensynet ivaretas av straffen, som eventuelt idømmes senere – etter at straffeskylden er bevist.
- (45) Forholdsmessigheten må derfor her som ellers vurderes helt konkret. Dersom politiet ikke kan begrunne fortsatt frihetsberøvelse i slike hensyn som jeg har nevnt, vil den være uforholdsmessig. En standard begrunnelse om at innsettelse i en fengselscelle er et naturlig neste skritt, er ikke holdbar.

Konkret vurdering

- (46) Jeg er enig med lagmannsretten i at vilkårene i § 173 første ledd, jf. § 170 a var oppfylt da politiet pågrep de siktede. Ved at de unnlot å etterkomme politiets pålegg, ble de truffet «på fersk gjerning» uten å avstå fra den straffbare handlingen.
- (47) Også beslutningene om å bringe dem til politihuset mener jeg det var grunnlag for. Ved begge demonstrasjonene var det et konkret behov for å avklare situasjonen og for å avgjøre om det skulle opprettes straffesaker. Demonstrasjonen 23. august 2021 var relativt stor og krevende å håndtere for politiet på stedet. Demonstrasjonen 20. september 2022 var mindre og mer håndterbar, men de siktede hadde motarbeidet gjennomføringen av pålegget ved å lime seg fast. Situasjonen ble da noe mer utfordrende.
- (48) Den videre frihetsberøvelsen, som innebar at de siktede etterhvert ble ført inn i fengselsceller hvor de satt noen timer, har imidlertid politiet ikke begrunnet nærmere behovet for og nødvendigheten av. Som jeg allerede har sagt, må det her foreligge konkrete etterforskningsbehov som krever frihetsberøvelse, og som så må veies mot belastningen for de pågrepne.
- (49) Aktor har pekt på gjentakelsesfaren. Den ser jeg bort fra. Demonstrasjonene var fredelige, og etter at de siktede var kjørt bort, bygger jeg på at inngangsdøren til resepsjonen var stengt. Heller ikke lagmannsrettens dom gir grunnlag for å konstatere gjentakelsesfare.
- (50) Aktor har også pekt på praktiske behov for politiet, særlig ved demonstrasjonen 23. august 2021. Mange demonstranter ble da innbragt samtidig, også fordi det pågikk en demonstrasjon et annet sted i Oslo i regi av Extinction Rebellion. Registreringsarbeidet kunne derfor ta noe tid. Men det er likevel uforklart hvorfor det var nødvendig og forholdsmessig å sette A i fengsel i noen timer.

- (51) Mitt syn er derfor at selv om pågripelsene av A og B var lovlige da de skjedde, ble de uforholdsmessige noe tid etter ankomsten på politihuset og de etter hvert ble ført inn i fengselsceller, hvor de satt til løslatelsen. Konsekvensen er at den siste delen av pågripelsene ikke hadde nødvendig hjemmel i lov og derfor var i strid med EMK artikkel 5 nr. 1.

Straffereaksjonen

- (52) I bedømmelsen av om Grunnloven § 101 andre ledd, EMK artikkel 11 og SP artikkel 21 gir rom for å ilegge A og B en straffereaksjon, har det betydning at de har vært utsatt for uhjemlet frihetsberøvelse. På samme måte som i XR 2-dommen mener jeg at de da ikke kan bøtelegges for de aktuelle bruddene på politiloven. Dette gjelder selv om det i utgangspunktet var hjemmel til å pågripe dem.
- (53) Resultatet i XR 2-dommen ble frifinnelse. Aktor anfører at resultatet i stedet bør bli straffutmålingsfrfall etter straffeloven § 61. Begrunnelsen er at når straffeskylden er bevist, bør den uhjemlete frihetsberøvelsen kompenseres etter EMK artikkel 13. Da er det tilstrekkelig, hevdes det, å frafalle utmålingen av straff, hvis ikke en reduksjon av bøtene er tilstrekkelig.
- (54) Jeg er ikke uenig i at vilkåret for å idømme straffutmålingsfrfall etter § 61 – «helt særlige grunner» – her kan være oppfylt. Dette gjelder selv om departementet i forarbeidene «antar at det sjelden vil være et stort behov for å fritta for straff ved sivil ulydighet», se Ot.prp. nr. 90 (2003–2004) side 109.
- (55) Men også straffutmålingsfrfall er en strafferettslig reaksjon, jf. straffeloven § 30 bokstav b. Sett i lys av at straffesanksjoner for deltakelse i fredelige demonstrasjoner krever en særskilt begrunnelse etter Grunnloven § 101 andre ledd og EMK artikkel 11, er mitt syn at de uhjemlete frihetsberøvelsene må føre til at de siktede frifinnes. Uten at det har betydning, nevner jeg at andre deltakere i demonstrasjonen 23. august 2021 er blitt frifunnet, se HR-2023-976-U, HR-2024-471-U og HR-2024-1097-U.

Straffutmålingen for A

- (56) Det skal etter dette fastsettes straff for de andre tilfellene tingretten dømte A for. Det dreier seg om deltakelse i tre aksjoner som sperret trafikken, hvor hun i alle tilfellene brøt både straffeloven § 181 første ledd og politiloven § 30 nr. 1, jf. § 5.
- (57) I samsvar med HR-2022-981-A XR 1 avsnitt 63 er utgangspunktet en bot på 20 000 kroner for ett slikt tilfelle, når forelegget ikke er godtatt. Det må deretter gis et tillegg for de to andre tilfellene i samsvar med straffeskjerpelsesprinsippet i straffeloven § 79 første ledd bokstav a. For det andre tilfellet gis et tillegg med halvparten og for det tredje tilfellet litt mindre. Utgangspunktet blir da en bot på 37 000 kroner.
- (58) Det må imidlertid gjøres et fradrag for lang saksbehandlingstid. Tilfellene er fra september 2020, mai 2021 og august 2021. A kan ikke lastes for at det deretter har gått lang tid, som for en del skyldes behovet for rettsavklaringer. Det gjøres derfor et fradrag på 8 000 kroner.

- (59) I tillegg må det gjøres fradrag i boten for frihetsberøvelse i 6 dager med til sammen 6 000 kroner, se XR 1-dommen avsnitt 67. To av de 8 dagene lagmannsretten ga fradrag for, er hensyntatt ved frifinnelsene.
- (60) Boten settes etter dette til 23 000 kroner. Den subsidiære fengselsstraffen settes til 29 dager, jf. straffeloven § 55. Til fradrag i den kommer 6 dager for frihetsberøvelse.

Konklusjon

- (61) Anken over lovanvendelsen har etter dette ført frem, slik at A og B skal frifinnes for de forholdene de har anket over.
- (62) As bot må av den grunn settes ned.
- (63) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. A frifinnes for post II c i forelegget 30. november 2021 og for forelegget 19. oktober 2022.
 2. For de andre forholdene som ble avgjort i Oslo tingretts dom 14. oktober 2022, dømmes A til en bot på 23 000 – tjuetretusen – kroner, subsidiært fengsel i 29 – tjue ni – dager. Ved soning av fengselsstraffen kommer til fradrag 6 – seks – dager for frihetsberøvelse.
 3. B frifinnes.
- (64) Dommar **Høgetveit Berg:** Eg er i hovudsak og i resultatet samd med fyrstvoterande.
- (65) Dommer **Hellerslia:** Likeså.
- (66) Dommer **Sæther:** Likeså.
- (67) Dommer **Matheson:** Likeså.

(68) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. A frifinnes for post II c i forelegget 30. november 2021 og for forelegget 19. oktober 2022.
2. For de andre forholdene som ble avgjort i Oslo tingretts dom 14. oktober 2022, dømmes A til en bot på 23 000 – tjuetretusen – kroner, subsidiært fengsel i 29 – tjue ni – dager. Ved soning av fengselsstraffen kommer til fradrag 6 – seks – dager for frihetsberøvelse.
3. B frifinnes.